

det, er det af den Grund, at jeg har faaet det Indtryk af Forhandlingerne i Landstthinget, at det, at udvotere Tugthuusarbejde paa Livstid som Alternativ ved Siden af Dødsstraffen og altsaa opstille Dødsstraffen som den eneste Straf, vilde lægge alvorlige Hindringer i Veien for denne Lovs Fremme, Noget, som jeg paa ingen Maade vil være med til. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg igrønt i alt Væsentligt og navnlig ogsaa med Hensyn til § 73 kan henholde mig til, hvad der er trykt af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein).

S. N. Hansen: Jeg kan ikke Andet end gjøre et Par Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) udtalte. Han gjentog og forklarede endogsaa udførlig, hvorledes den meget omtalte § 79 er fremkommen fra Commissionens Side; men jeg er endnu ikke istand til at see Andet efter hans Fremstilling, end at det forholder sig fuldkomment rigtigt, hvad jeg allerede udtalte forrige Gang, at den var indkommen i Loven uden nogen bestemt Nødvendighed, da der var andre Straffebestemmelser, som vilde ramme det Tilfælde, hvortil Paragraphen sigter, men at den var indfat af et ganske særligt Hensyn, som nu forklares at skulle være et „praktisk“ Hensyn. Men, maa jeg spørge, kan man da kalde det et praktisk Hensyn, naar man vil ramme Forhandlinger af Slesvigholstenerne i Rendsborg, da at indsætte en Bestemmelse derom i en Lov, som alene skal gjælde for Kongeriget? Denne Lov skal jo — og det Samme tilsigtedes jo ogsaa dengang — ene og alene gjælde for Kongeriget; men Kongerigets Straffelov kan ikke anvendes paa Slesvigholstenerne nede i Rendsborg. Nu siger det ærede Medlem vel, at man havde Forhaabning om senere at faae Bestemmelsen udstrakt til Slesvig. Dette giver et nyt Indblik i hele den forunderlige Maade, hvorpaa Paragraphen egentlig er kommen frem. Det var jo den særlige Stænderforsamling i Slesvig, der skulde kunne vedtage en Straffe-

bestemmelse for Slesvig; denne Forsamling vilde dog vistnok, naar Forslaget blev forelagt for den, og det fandtes brugeligt, vedtage det aldeles uden Hensyn til, om det Samme stod i Kongeriget Danmarks Straffelov eller ikke. Der har jo aldrig der viist sig en saadan Tilbøjelighed til at slutte sig til, hvad der gjaldt i Kongeriget, at man kunde troe det nødvendigt, for at faae en Bestemmelse vedtagen i den slesvigiske Forsamling, at den først stod i en kongerigist Lov; tvertimod skulde man antage, at dersom Tilstedeværelsen af en saadan Bestemmelse i Kongeriget kunde have nogen Indflydelse paa dens Vedtagelse i Slesvig, maatte det være en afværgende eller modstridende, som maatte gjøre, at Bestemmelsen ikke blev vedtagen der. Saa længe den nævnte Forsamling ikke vedtog den, kunde det ikke i fjerneste Maade nytte ligeoverfor dette Hensyn, at det skulde være praktisk at optage den. Dette forekommer mig langt fra at være praktisk, tvertimod, at være i saa høi Grad upraktisk, som vel Noget kan være; thi det kan, mener jeg, ikke have staaet for Tanken dengang, at man vilde incorporere Slesvig saa fuldstændigt i Kongeriget, at detes Straffelov uden Videre skulde blive udvidet til Slesvig; der var vistnok en for lang og viid Udsigt til, at noget Saadant skulde kunne skee, til at en saadan sangvinist Forhaabning skulde have staaet for Tanken, og at man derfor skulde have optaget denne Paragraph. Jeg kan altsaa ikke i nogen som helst Maade see, at det kan kaldes et praktisk Hensyn at optage en Bestemmelse i Kongerigets Straffelov, naar man derved vil ramme Slesvig, hvortil Kongerigets Straffelov aldeles ikke kunde udvides. Det ærede Medlem, som saa ofte giver os glimrende Prøver paa sin store Skarpsindighed, har, mener jeg, ved denne Leilighed aldeles ikke viist nogen saadan Skarpsindighed, som man ellers er vant til at see fra hans Side. Det ærede Medlem meente endvidere, at han ikke havde gjort sig skyldig i den Selvmodsigelse, jeg fandt hos ham med Hensyn til Forslagene under Nr. 68 og 75. Hvis det ærede Medlem ikke har